

L-am întâlnit prima dată pe Tom Barclay la înmormântarea soțului meu, așa cum avea să-mi amintească mai târziu. La vremea aceea nu m-a impresionat mai deloc, așa că nu credeam să-l fi văzut înainte. Domnul Garrick, dricarul, avea obiceiul să apeleze la Asociația Studenților, de la universitate, să-i trimită câțiva băieți care să-l ajute. Unul dintre cei aleși pentru ziua aceea, un boboc pe nume Dan Lacey, nu a putut veni, dintr-un motiv oarecare, prin urmare tatăl său l-a rugat pe Tom să-i facă o favoare și să-l înlocuiască. Tom, deși absolvise cu un an înainte, s-a ocupat de mine, apoi m-a luat și m-a adus acasă cu o limuzină. Dar a stat în față, lângă șofer, așadar, abia dacă am schimbat cinci cuvinte, iar eu n-am văzut nici măcar cum arăta. Mai târziu avea să declare că el văzuse cum arătam eu. Nu fața, fiindcă purtasem voal, ci „frumoasele mele picioare”, cum se exprimase. Dacă nu i-am dat atenție înseamnă că aveam altele pe cap: șocul întâmplării cu Ron, tensiunea confruntării cu poliția și neașteptata revelație a planului cumnatei mele de a-mi răpi băiețelul.

Ethel este sora lui Ron, și știu prea bine că, din păcate, din cauza unei operații, nu va putea avea niciodată copii. Sper că permit asta. Totuși, a fost surprinzător să-mi dau seama că intenționa să-l păstreze pe Tad al meu. Știam că-l iubește, evident, când i-am acceptat propunerea – dacă-i pot spune așa – de a-l lua la ea până când aveam să-mi „revin” și să mă repun pe picioare. Dar nu-mi imaginam

Respect vreodată că l-ar putea iubi prea mult și că ar putea dori să-l țină permanent.

M-am prins destul de repede, însă, când a venit la mine, lângă mormânt. I-a lăsat pe Jack Lucas, soțul ei, și pe domnul și doamna Medford, părinții ei, care sunt, firește, și părinții lui Ron, și i-a strâns mai întâi mâna doctorului Weeks, mulțumindu-i, bănuiesc, pentru slujba minunată pe care o ținuse, apoi a venit la mine.

— Ei bine, Joan, a început, în sfârșit ai primit ce-ți doreai. Sper că ești mulțumită.

— Ce vrei să spui? am întrebat-o.

— Cred că știi.

— Dacă ar fi așa, n-aș întreba. Spune.

— Păi, la fel ca toată lumea, poliția consideră bizar că l-ai dat afară în ploaie, doar în pijama, fiind nevoit să conducă undeva la adăpost. Iar când s-a izbit de parapetul unui podeț, bănuiesc că n-ai fost prea surprinsă sau prea supărată.

— L-am dat afară, i-am răspuns, după ce a venit acasă beat, la ora două, duminică noaptea, m-a trezit, urlând după încă o bere, și i-a venit marea idee de a-l pedepsi pe Tad pentru ceva ce făcuse în urmă cu două săptămâni – iar Tad nu se vindecase încă de ultima dată. N-am știut nimic despre mașina pe care o împrumutase pentru weekend, care era probabil după colț, cu cheile încă în contact, dacă a putut s-o taie așa cum a făcut-o. Nici n-am dat prea multă atenție când m-am uitat și am văzut că plecase. Deja nimic din ce-a făcut sau ce era capabil să facă nu mă mai surprindea, și imediat ce l-am calmat pe Tad m-am pus în pat. Numai după-amiază, când a fost identificat, am aflat ce i se întâmplase. Așa că, dacă tu crezi că am plănuisit totul, te înșeli.

— Așa zici tu.

— Așa vei spune și tu.

— Pardon, Joan?

Respect pentru

— Ethel, fă bine și spune exact ce ți-am spus eu acum, că te înșeli, altfel te plesnesc chiar aici, de față cu doctorul Weeks, cu părinții tăi, cu prietenii lui Ron – te plesnesc de nu te vezi. Ethel...?

— M-am înșelat.

— Așa credeam și eu.

— Am spus-o, dar nu cred asta.

— Puțin îmi pasă ce crezi. Contează doar ce spui, și-ar fi bine să fie ce trebuie.

Ne-am uitat urât una la cealaltă, și deodată am simțit un fior rece pe șira spinării. Și dacă se poartă ca o scorpie și-mi spune să-l iau pe Tad, m-am întrebat. M-am gândit că nu am cum să-l iau încă, pentru că nu pot să lucrez dacă trebuie să stau cu el, și trebuie să-mi găsesc de lucru ca să am ce pune pe masă, și firește că e necesar să plătesc pentru el, că doar n-o să stea pe spinarea lui Ethel. M-am trezit înghițind în sec, apoi din nou, și a treia oară, mai tare.

— Ethel, am zis, scuză-mi tonul. Am trecut prin multe, și să fiu acuzată de crimă, sau de ceva foarte asemănător, e mai mult decât pot suporta. Deci...

— E-n regulă. Treacă de la mine.

— Ne putem înțelege?

— Dacă te referi la Tad, am avut grijă de toate, și nu trebuie să ne înțelegem nicicum.

— Atunci, mersi.

Am părut înțepată însă, iar ea mi-a tăiat-o scurt:

— Joan, nu-mi mulțumi. Tad mi-e rudă de sânge. E mai mult decât bine-venit, pentru câtă vreme se dorește. Și cu cât stă mai mult, cu atât voi fi mai bucuroasă.

Atunci a fost prea mult, și nu prin cuvintele ei, ci prin privirea din ochii ei când le-a spus. Și atunci m-am trezit și mi-am dat seama că nu-i stă în fire să accepte lucrurile așa ușor, în special o insultă din partea mea, și că, dacă le-a acceptat, exista un motiv. M-a pus în gardă, dar nu puteam

Respect face nimic, mai ales acolo, la mormântul lui Ron, cu părinții și prietenii lui încă șușotind de bine despre el. Nu-mi venea nimic în minte, iar o palmă n-ar fi fost de ajuns și nici n-ar fi avut sens. De fapt, palmele n-au sens niciodată, așa cum am aflat deseori pe propria piele, și aveam să aflu din nou, în curând. Tot ce-am putut face a fost să clipesc, și apoi m-am auzit întrebând, foarte blajin:

— Chiar, unde e Tad?

— Joan, m-am gândit c-ar fi mai bine să nu aduc un copil de trei ani la înmormântare, dar e pe mâini bune și n-ai de ce să te îngrijorezi.

Nu știi ce m-a făcut să mă întorc – poate că s-a uitat peste umărul meu – însă am făcut-o oricum, și nu departe se afla fiul meu, jucându-se lângă mașina lui Ethel, protejându-și încă brațul stâng când ridica mingea, în timp ce era supravegheat de Eliza, menajera lui Ethel. Am pornit spre el și mi-am amintit să-mi ridic voalul peste pălărie. Între timp, m-a văzut și a fugit spre mine, așa cum fuge un puști de trei ani, aplecat înainte, picioarelor lui fiindu-le greu să țină pasul cu capul. Nu prea le-a reușit, dar l-am prins când se împiedica. S-a văitat când i-am atins umărul. Mi-am retras mâna și l-am strâns în brațe, l-am sărutat și l-am iubit. După ce ne-am trăit clipa de fericire, Eliza m-a asigurat:

— A fost ca un mielușel, doamnă Joan, n-a făcut defel probleme. Îmi pare atât de rău pentru domnul Ron.

— Mersi, Eliza, chiar ajută.

— Vreți să-l iau?

— Te rog.

Când m-am întors, Ethel se afla din nou în compania părinților săi și a lui Jack. I-am mulțumit doctorului Weeks, le-am strâns mâna prietenilor lui Ron, bărbați pe care-i cunoștea din baruri, în principiu, o gașcă nu prea cizelată, purtând pantaloni de lucru și hanorace, însă foarte

Respect p
manierați cu toții. Apoi le-am făcut un semn din cap socrilor mei, care mi-au răspuns cu răceală, în același fel, și mi-am dat seama că ei credeau prostiile fiicei lor. După care am revenit lângă Tom, care se dăduse cu câțiva pași înapoi când se apropiase Ethel.

— Putem pleca? l-am întrebat.

— Oricând doriți, doamnă Medford.

Și așa, într-o după-amiază de primăvară, am părăsit cimitirul din College Park, Maryland, și m-am îndreptat spre casa mea din Hyattsville, la vreo opt kilometri mai departe pe șosea, o suburbie a Washingtonului, D.C., ca să iau în piept viața, în care trebuia să-mi câștig existența pentru mine și pentru fiul meu, fără să am idee cum să procedez.

Cine sunt și de ce vă povestesc toate astea? Numele meu de fată este Joan Woods. M-am născut în Washington, Pennsylvania, o suburbie a Pittsburgh-ului. Tatăl meu, Charles Woods, este avocat și stâlp al comunității, și are un singur defect de care știu: face întotdeauna ce-i spune mama. Când aveam șaptesprezece ani, am fost admisă la Universitatea din Pittsburgh, însă șansa mi-a surâs: un băiat dintr-o familie înstărită s-a îndrăgostit de mine și m-a cerut în căsătorie. Mama a fost încântată, iar tatăl meu a fost întru totul de acord cu ea. Dar Fred mă plictisea cumplit, așa că a apărut o problemă. Ca să permit lucrurilor să se așeze, am plecat la Washington, unde o fată pe care o cunoșteam avea o slujbă pe „deal“, cum i se zice. Se gândea că m-ar putea aranja și pe mine, iar după ce m-a primit în apartamentul ei, mi-a spus să aștept. De fapt, stăteam degeaba toată ziua, iar asta poate fi o ocupație obositoare – după cum am descoperit – dar și îngrozitor de singuratică. Când băiatul din capătul coridorului a bătut la ușă, l-am lăsat să intre, și dintr-una-ntr-alta, am rămas însărcinată. Dar nici nu m-am gândit prea mult la ce era de făcut. În ceea ce mă privea, o fată însărcinată se căsătorește, ceea ce am și făcut.

Respect | Ar fi mult prea puțin să zic că Ron a fost un mire ezitant.

A detestat căsătoria și pe micul Tad, și cred că și pe mine.

Mama m-a urât din cauza asta, iar tata n-a vrut să mai audă de mine. Am fost lăsată la mila familiei Medford, și, ca totul să fie unanim, cred că mă urau și ei. Domnul Medford i-a dat lui Ron o slujbă de agent comercial la firma lui de imobiliare, iar el s-a descurcat binișor – doar că era mai mereu beat. Atunci tatăl lui îl concedia doar ca să-l primească înapoi săptămâna următoare. L-a dat afară și l-a adus înapoi de atâtea ori, încât Ron a început să-și bată joc, numindu-se Finnegan Medford. Totuși, situația a luat sfârșit definitiv când a distrus afacerea cu familia Castle, prezentându-se beat în stilu-i caracteristic și atingând-o în mod necorespunzător pe doamna Castle. El a susținut că a fost în mod accidental. După aceea nu a mai fost angajat, iar Ron și-a petrecut lunile următoare blestemând numele tatălui său, numele meu și numele fiului nostru, fără să câștige niciun sfanț, așa că economiile noastre s-au terminat, iar furnizorii de utilități n-au vrut să audă nicio scuză și au întrerupt orice serviciu la noi acasă.

Casa ne-o dăduse tot domnul Medford, sau ne-o dăduse doar pe jumătate, lăsând suspendată o ipotecă de șapte mii cinci sute de dolari, ca „stimulent” pentru Ron, spunea el, ca să-și revină și să-și asume răspunderea. Efectul nu a fost cel scontat, însă m-a făcut să încăruneșc în plină tinerețe, încercând să găesc o sută zece dolari pe lună pentru rata de amortizare, pe vremea când încă mai aveam ce să găesc. Acum nu mai era nimic, iar avertismentele de prescriere începeau să sosească prin poștă.

În fața acestei case, un bungalow din anii 1920, ne-am oprit în ziua înmormântării. Tom a coborât din mașină și m-a ajutat să ies, apoi a așteptat pe trotuar cât timp am fugit pe verandă, mi-am găsit cheia și am descuiat ușa din față. Pe urmă m-am întors, i-am făcut cu mâna și (avea să insiste

Respect pe el mai târziu) i-am trimis o bezea (ceea ce nu cred), fără să am nici cea mai mică idee că în clipa aceea mă uitam drept la viitoarea mea slujbă, într-un restaurant mai jos de „deal”, și la bărbatul pe care aveam să-l doresc ca pe viața însăși.

Deci unde-i necazul și de ce înregistrez toate astea? Pentru că sper să le văd tipărite, ca să-mi absolv numele de calomniile aduse, legate de slujbă și de căsătoria la care a dus și de tot ce-a fost după aceea – mereu aceeași acuzație pe care Ethel mi-o adusese, că aș fi o *femme fatale* care cunoștea metode atât de inventive de a-și ucide soțul, încât nu puteau fi dovedite. Din păcate, nici false nu puteau fi considerate, cel puțin la tribunal, pentru că, atâta vreme cât ziarele spun „se presupune”, nu poți da în judecată pe nimeni. Tot ce m-am priceput să fac e să spun totul, inclusiv lucruri pe care nicio femeie nu le-ar spune de bunăvoie. Nu-s încântată, însă dacă așa trebuie să fie, așa va fi.

Indiferent ce-oi fi făcut *eu*, Tom mi-a trimis o bezea și a plecat.